

Warszawa, dnia 23 maja 2017 r.

Sygn. akt VI Ka 1645/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Sebastian Mazurkiewicz (spr.)

Sędziowie: SO Maciej Schulz

SO Remigiusz Pawłowski

Protokolant: p.o. protokolanta sądowego Sylwester Sykut

przy udziale prokuratora Anny Radyno-Idzik

po rozpoznaniu dnia 23 maja 2017 r.

sprawy P. G., syna J. i B., ur. (...) w W. oskarżonego z art. 300 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wołominie

z dnia 7 października 2016 r. sygn. akt II K 1072/13

wyrok w zaskarżonej części utrzymuje w mocy, zwalnia oskarżonego od uiszczenia kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

SSO Maciej Schulz SSO Sebastian Mazurkiewicz SSO Remigiusz Pawłowski

Sygn. akt VI Ka 1645/16

UZASADNIENIE

Wniesiona w sprawie osobista apelacja oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Do oczyszczenia przedpola kolejnych rozważań należy w pierwszej kolejności rozważyć pewne kwestie o charakterze procesowym. Po pierwsze – z uwagi na tryb konsensualny w jakim zapadło orzeczenie – Sąd Rejonowy słusznie ograniczył zakres uzasadnienia do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku oraz do rozstrzygnięcia o karze, stosownie do treści art. 424 § 3 kpk. Powyższe zostało uczynione prawidłowo, pomimo, iż wniosek oskarżonego dotyczył całości wyroku, albowiem redakcja art. 424 § 3 in fine kpk pozwala Sądowi na sporządzenie uzasadnienia w zakresie wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku i wskazanych rozstrzygnięć, niezależnie od zakresu wniosku oskarżonego, o ile wyrok zapadł w trybie konsensualnym. Kolejno wskazać należy, że oskarżony formalnie rzecz biorąc wskazał, że zaskarżył orzeczenie w całości (a więc co do winy i kary), jednak sposób redakcji owej apelacji wskazuje na to, iż w rzeczywistości stawia on zarzut obrazy art. 72 § 1 pkt 8 kk (a więc obrazy prawa materialnego), stąd wniesiona apelacja została potraktowana jako dotycząca jedynie części wyroku, zgodnie z zapisem w protokole rozprawy apelacyjnej (k. 407).

Przechodząc do rozpoznania zarzutu obrazy prawa materialnego – na skutek interpretacji argumentacji oskarżonego zawartej w apelacji – zważyć należy, że w sprawie niniejszej nie doszło do naruszenia art. 72 § 1 pkt 8 kk. Sąd Okręgowy w tym zakresie podzielił pogląd Sądu Rejonowego, zaprezentowany w przekonujący sposób i wsparty

zacytowanym orzeczeniem Sądu Najwyższego, którego wywód Sąd Okręgowy – w zakresie dotyczącym meritum niniejszej sprawy – podziela. Tym samym nie sposób uznać, że obowiązek probacyjny orzeczonej przez Sąd Rejonowy stanowił ominięcie klauzuli antykumulacyjnej określonej w art. 415 § 1 kpk zdanie ostatnie i aby w rezultacie zakwestionowane rozstrzygnięcie zapadło w obrazą prawa materialnego. W tym zakresie Sąd Okręgowy podziela także pogląd wyrażony także przez Sąd Apelacyjny w Katowicach z 8 kwietnia 2009 roku w wyroku w sprawie o sygn. akt II Aka 63/09. Oczywiście jest, że nałożenie takiego obowiązku nie jest tożsame z ponownym orzeczeniem w przedmiocie roszczeń pokrzywdzonej, jest zaś niewątpliwie efektem uwzględnienia prawnie chronionych interesów pokrzywdzonej i również niewątpliwie nie uchybia obowiązującemu porządkowi prawnemu.

Mimo, iż wbrew stanowisku skarżącego oskarżycielka posiłkowa w niniejszej sprawie jest pokrzywdzoną w rozumieniu art. 49 § 1 kpk (albowiem udaremnienie wykonania orzeczenia sądu bezpośrednio naruszyło jej prawa jako wierzyciela), to jednak w sprawie tej Sąd Rejonowy nie orzekł obowiązku naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego, a jedynie zobowiązał P. G. do wykonania w okresie próby zobowiązań wynikających ze wskazanych wyroków sądów.

Tym samym obawy oskarżonego P. G., że nałożenie tegoż obowiązku – jak to uczynił Sąd Rejonowy – powoduje możliwość odpowiedzialności karnej za długi z działalności gospodarczej są bezpodstawne. Ewentualne zarządzenie wykonania warunkowo zawieszanej kary wiąże się z uchylaniem (a więc działaniem nacechowanym złą wolą) od wykonania obowiązku, nie zaś z samym faktem niewykonania zobowiązań wynikających z wyroków wskazanych w punkcie III zaskarżonego orzeczenia. Obawy oskarżonego są dodatkowo o tyle niezrozumiałe, że w toku rozprawy złożył wnioski w trybie konsensualnym, samemu proponując orzeczenie takiego obowiązku. Trudno zatem zakładać, że P. G. aktualnie ma podstawy do obaw co do przyszłych efektów swoich dobrych intencji, zważywszy na to, że oprócz obowiązku orzeczonego w trybie art. 72 § 1 pkt 8 kpk – jako roszczenia cywilnoprawnego o charakterze niepieniężnym – istnieją prawomocne wyroki, które nakładają bezpośrednio na P. G. obowiązki zapłaty konkretnych kwot wraz z ustawowymi odsetkami i które – co oskarżony zdawał się rozumieć – powinny zostać wykonane, aby zadośćuczynić słusznym żądaniom pokrzywdzonej.

W tym stanie rzeczy wyrok w zaskarżonej części jako prawidłowy został utrzymany w mocy, zaś nie znaleziono z urzędu powodów do zakwestionowania prawidłowości rozstrzygnięcia poza granicami środka odwoławczego.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego Sąd orzekł na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk.

SSO Sebastian Mazurkiewicz SSO Maciej Schulz SSO Remigiusz Pawłowski